

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
v é g z é s e**

Az ügy száma: Gfv.VII.30.301/2023/7.

A tanács tagjai: Dr. Orosz Árpád a tanács elnöke
Dr. Tánczos Rita előadó bíró
Dr. Gyarmathy Judit bíró
Dr. Suba Ildikó bíró
Dr. Varga Edit bíró

A felperes

(Cím1)

A felperes képviselője: Horváth Antal Ügyvédi Iroda

(Cím2)

ügyintéző: Dr. Horváth Antal ügyvéd

Az alperes:

(Cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Varga László Ügyvédi Iroda

(Cím4)

ügyintéző: Dr. Varga László ügyvéd

A per tárgya: birtokvédelem

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Győri Törvényszék 2.Gf.20.013/2023/5.

Az elsőfokú bíróság határozata

Mosonmagyaróvári Járásbíróság 17.G.20.056/2022/15/II.

Rendelkező rész

A Kúria a Győri Törvényszék 2.Gf.20.013/2023/5. számú jogerős ítéletét hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja;

a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 190.500 (százkilencvenezer-ötszáz) forintban, az alperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét 324.000 (háromszázhuszonnégyezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes tulajdonában áll a (...) (...)14 helyrajzi szám alatti ingatlan és a rajta álló felépítmény, valamint a (...) 14/A helyrajzi számú egyéb épület megnevezésű ingatlan, míg az alperes tulajdona a (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlan. Az ingatlanok a korábbi (...) (...)gyár területén találhatóak, azokat a (...)gyár felszámolója alakította ki az 1990-es évek közepén és valamennyi, a telekalakítással érintett ingatlanra szolgalmi jogot jegyeztek be az ingatlan-nyilvántartásba „egyéb szolgalmi jog, út- és vezetékjog” megnevezéssel. A felperes ingatlanait a felperes jogelődje adásvétel útján szerezte 1994. szeptember 12-én, majd az ingatlanok jogutódlással kerültek a felperes tulajdonába 2001. május 30-án. Az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg a felek kölcsönös átjárási szolgalmat alapítottak egymás javára a felperes (...)14 helyrajzi számú és az alperes (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlanára.

[2] A (...)22 és a (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlanok telekhatárán álló utcafronti kaput az alperes több mint tíz éve létesítette. Ezen a kapun a forgalom akként bonyolódott, hogy ahhoz mindkét fél rendelkezett kulccsal, a kaput reggel kinyitották, este bezárták.

[3] Az alperes vagyonvédelmi szempontokra hivatkozva 2018 elején a tulajdonában álló (...)13 helyrajzi szám alatti és a felperes tulajdonát képező (...)14 helyrajzi szám alatti ingatlanok telekhatárán is kerítést épített és azon kaput alakított ki. A felperes részére jegyző előtti birtokvédelmi eljárást követően mindkét kapuhoz biztosított kulcsot.

[4] A peres felek között az átjárási szolgalmi jogok törlése iránt peres eljárás volt folyamatban. A jogerős ítélet szerint a (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlant terhelő és a (...)14 helyrajzi szám alatti ingatlan birtokosát illető egyéb szolgalmi jog és vezeték szolgalmi jog 2006. június 26-án megszűnt. Az ingatlan-nyilvántartás jelenleg hatályos adatai szerint a (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlan tulajdoni lapján a (...)14/A helyrajzi számú ingatlan birtokosát illető útszolgalmi jog bejegyzés, míg a (...)14 helyrajzi szám alatti ingatlan birtokosát illető átjárási szolgalmi jog gyalogosan és gépjárművel bejegyzett szolgalmi jog szerepel.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[5] A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte a (...)22 és (...)13 helyrajzi szám alatti ingatlanok telekhatárára emelt kapu, valamint a (...)13 és (...) 14 helyrajzi szám alatti ingatlanok telekhatárán emelt kerítés és kapu elbontására útszolgalmi joga zavartalan gyakorlása biztosítására. Arra hivatkozott, hogy a kerítés miatt nem tudja megközelíteni a 14/A. helyrajzi szám alatti ingatlanának a nagy kapuját gépjárművel.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a kialakított kerítés a felperes átjárási szolgalmi joga gyakorlását nem akadályozza.

Az első- és másodfokú bíróság határozata

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a perköltség viselésére. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:5. § (1) bekezdésére, 5:7. § (1) és (2) bekezdésére, valamint 5:160. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, hogy a szolgalomnak az uralkodó ingatlanon folytatott, a jogosult termelését vagy szükségleteinek kielégítését szolgáló tevékenység gyakorlását kell közvetlenül elősegítenie úgy, hogy az uralkodó ingatlan használhatósága körében biztosítson előnyöket a jogosult számára, a használat nem lehet ettől független vagy öncélú. Megállapította, hogy a felperest jelenleg is átjárási útszolgalmi jog illeti meg a (...)14 helyrajzi számú ingatlanon, az alperest pedig a (...)13 helyrajzi számú ingatlan vonatkozásában terheli az. A kizárólag áthaladás biztosítására szolgáló átjárási szolgalmat fennállta nem akadályozza annak, hogy az alperes mint tulajdonos a saját kizárólagos tulajdonát képező ingatlanát vagyonvédelmi okból bekerítse, mert az alperes a kerítésen lévő valamennyi kapuhoz kulcsot biztosított a felperesnek az átjáráshoz.

[8] A helyszíni szemle alapján megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli kapuhoz a felperes kulccsal rendelkezik, számára az áthaladás mind gyalogosan, mind gépjárművel biztosított az alperes tulajdonában álló ingatlanon keresztül, valamint a 14/A helyrajzi számú ingatlan kapuja mind gyalogosan, mind gépjárművel megközelíthető az épület és a kerítés között húzódó területen keresztül. A szolgalmi jog gyakorlását az alperes a saját telekhatárán belül húzott kerítéssel nem akadályozta, annak kapujához a felperes kulccsal rendelkezik, így az alperes nem követett el birtokháborítást azzal, hogy a saját területén kerítést emelt, mivel ez a tulajdonosi rendelkezési jogkörébe tartozik, nem akadályozza a felperest az útszolgalmi jog gyakorlásában.

[9] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, és kötelezte az alperest, hogy a (...)22 és (...)13 helyrajzi számú ingatlanok telekhatárára emelt kaput, valamint a (...)13 helyrajzi számú és a (...)14 helyrajzi számú ingatlanok telekhatárán emelt kerítést és kaput 30 napon belül bontsa le és fizesse meg a felperesnek az első- és másodfokú per költséget.

[10] Kifejtette, hogy a szolgalom idegen ingatlan korlátozott használatára jogosít, és nem annak birtoklására, azonban a joggyakorlat szerint a szolgalom gyakorlásának akadályozása, zavarása miatt a jog jogosultja birtokvédelmet kérhet azzal szemben, aki a joga gyakorlását akadályozza, zavarja. Rámutatott: ehhez tisztázni kellett a szolgalom létrejöttét érintő körülményeket, a telki szolgalom tartalmát illetve azt, hogy milyen módon kell biztosítani vagy lehet/kell gyakorolni azt.

[11] Utalt arra, hogy a (...)13 és (...)14 helyrajzi számú ingatlanokat érintő átjárási szolgalom alapításakor annak terjedelmét a „gyalogos és gépjármű bejárési mértékben” határozták meg azzal, hogy e jogosultság mindkét ingatlan tekintetében a szerződés elválaszthatatlan része. Kiemelten értékelte a felperesnek azt a hivatkozását, hogy a (...)14/A helyrajzi számú ingatlana megközelítését is akadályozta az alperes a kerítés, illetve kapuk elhelyezésével. Azt állapította meg, hogy a szolgalmi jog a „sátirozással” kiemelt terület rész teljes terjedelmét érinti, a joggyakorlás módját érintően pedig a másodfokú bíróság a Ptk. 5:162. §-ában írtakat tekintette irányadónak.

[12] Érvelése szerint a szerződéses szolgalom gyakorlásának módja a szerződéses cél szerint ítélandó meg, és adott esetben a felek akaratától függően túlmehet a feltétlenül szükséges mértéken, akár kényelmi célokat is szolgálhat. Megítélése szerint az alapításkori állapotnak megfelelően kijelölt terület részen elhelyezett kerítések, kapuk a szolgalomgyakorlás módja, terjedelme kapcsán a felperesre hátrányos változást, korlátozást eredményeztek. Megállapította, hogy a két kapu reggeltől estig nyitva volt, a kerítés létesítéséig az áthaladás „kényelme” korlátozás nélkül biztosított volt. Azzal, hogy az alperes kerítést, kapukat létesített, a korábbiak szerinti szolgalomgyakorlás módját a felperesre hátrányosan változtatta meg, ami álláspontja szerint a Ptk. 5:5. §-a és 5:7. §-a alapján a kerítések, kapuk elbontására irányuló keresetet a birtokvédelem szabályai alapján megalapozottá tette.

A felülvizsgálati kérelem és felülvizsgálati ellenkérelem

[13] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben kérte, hogy a Kúria azt helyezze hatályon kívül, a felperes keresetét utasítsa el és kötelezze a felperest a felülvizsgálati eljárás költségeinek viselésre.

[14] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság az eljárása során az ügy érdemére kiható eljárási szabályszerűségeket követett el, ítélete nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdésének. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság kizárólag a szerződés szövegére, illetve mellékletére alapította ítéletét, egyéb körülményeket nem vizsgált, és meghatározott tényeket nem vett figyelembe.

Sérelmezte, hogy: a szerződés megkötésekor a (...)gyár területén portaszolgálat működött, így a feleknek a vagyonvédelmi szempontokat nem kellett figyelembe venni a szolgálat alapításakor. Állította, hogy a (...)14/A helyrajzi szám alatt felvett ingatlant 1996. március 22-én jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba, mint egyéb épületet, ennek ellenére a peres felek, illetve jogelődjük az 1996. június 24-én kelt szerződésben erre az ingatlanra nem alapítottak szolgálatot, amely tény nem értékelte a másodfokú bíróság. Kifogásolta az alperes azt is, hogy a jogerős ítélet több iratellenes megállapítást tartalmaz, a kereseti kérelemben és a bírósági ítéletben is keverednek a tények és a jogcímek.

[15] A felülvizsgálati kérelem befogadhatóságát megalapozó anyagi jogszabálysértésként előadta, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint a szolgalmi jog gyakorlásának módja vonatkozásában a Ptk. 5:162. § (1) bekezdésében írtak az irányadók, így a szolgálat gyakorlása nem vezethet más, különösen a szolgálatmal terhelt dolog használója jogainak szükségtelen sérelméhez. Állította, hogy a szolgálat gyakorlása a vagyonvédelmi szempontokat nem lehetetlenítheti el, továbbá annak gyakorlása nem szolgálhat kényelmi szempontokat.

[16] Álláspontja szerint a másodfokú ítélet ellentmondásos, vagy a Ptk. 5:162. §-ában foglaltak az irányadók és akkor sérül a Ptk. 5. § (1) bekezdése; vagy pedig a szerződés szerint ítélandó meg a szolgálat célja, ebben az esetben viszont sérül a Ptk. 6:59. § (2) bekezdése, amelynek értelmében a felek szabadon állapítják meg a szerződés tartalmát.

[17] Érvelése szerint a felek szerződése nem tartalmazott olyan rendelkezést, hogy a szolgálat alapításának célja a szerződéskötés időpontjában a (...)14/A helyrajzi szám alatt felvett ingatlanon még nem létező kapun történő ki-be járás, valamint 1997-től 2018-ig a felperes tudomásul vette, hogy szolgalmi jogát azzal a korlátozással gyakorolhatja, hogy a kaput reggel ki kell nyitni és este be kell zárni. Előadta, hogy a Ptk. 5:163. § (2) bekezdése értelmében megszűnik a szolgálat, ha a jogosult – bár ez módjában állt – tizenöt éven át nem gyakorolta vagy eltűrte, hogy a gyakorlásban akadályozzák. A felperes tűrte szolgalmi jogának korlátozott gyakorlását e kapu vonatkozásában, így az ezzel kapcsolatos szolgalmi joga megszűnt, és már nem követelheti a kapu lebontását, így álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Ptk. 5:163. § (2) bekezdését.

[18] A felperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte, hogy a Kúria a jogerős ítéletet hatályában tartsa fenn és marasztalja az alperest a perköltségben. Álláspontja szerint a jogerős ítélet megalapozott és helytálló, a másodfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Vitatta, hogy vagyonvédelmi szempontokból volt szükség a kerítés és kapu emelésére. Indokolatlannak tartotta a szolgalmi joga korlátozását, figyelemmel arra, hogy az alperes által említett épület már korábban is állt, és az ingatlanokat az átjárás tekintetében nem lehet egymástól függetlenül kezelni. Állította, hogy a korábbi szabad átjáráshoz képest jelenleg két kapun kell áthaladnia úgy, hogy azokat egyenként folyamatosan nyitni és zárni kell, és fennáll annak a lehetősége, hogy az alperes azokat bármikor lezárja. Álláspontja szerint tévesen értelmezi az alperes a Ptk. 5:162. § (1) bekezdése körében kifejtett másodfokú bírósági álláspontot is.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[19] Az alperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint megalapozott.

[20] A felülvizsgálati kérelmében a felperes egyebek mellett azt állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Ptk. 5:163. § (2) bekezdését: a felperes tűrte szolgalmi joga korlátozását, így az megszűnt és már nem követelheti a kapuk és a kerítés lebontását.

[21] A felülvizsgálat a fellebbezés alapján meghozott jogerős ítélet jogkérdésben állított hibájának az orvoslására szolgáló rendkívüli perorvoslat. A Kúria következetes gyakorlata szerint a jogerős ítélet csak olyan kérdésben, olyan jogi állásponttal összefüggésben

támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt (Kúria Pfv.20.797/2016/11.; Mfv.10.014/2022/9.). A felülvizsgálati kérelmet nem lehet olyan körülményre alapítani, amelyre a fél az első- és másodfokú eljárás során nem hivatkozott (EBH2002.653.). A felperes a fenti jogszabályhely megsértésére a megelőző eljárásban nem hivatkozott, így a Kúria érdemben nem vizsgálta a felülvizsgálati kérelemnek az ezzel kapcsolatban kifejtett érvelését.

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelmében sérelmezte azt is, hogy a másodfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében foglaltakat, továbbá a Ptk. szolgáalom gyakorlásának módjára vonatkozó rendelkezéseit.

[23] Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a szolgalmi jog gyakorlásának akadályozása, zavarása miatt a jogosult birtokvédelmet kérhet azzal szemben, aki a joga gyakorlásában akadályozza, zavarja. Az ilyen birtokvédelmi igény eldöntéséhez – amint arra a másodfokú bíróság utalt – szükséges tisztázni a szolgáalom létrejöttét érintő körülményeket, a szolgáalom tartalmát, illetve azt, hogy milyen módon kell/lehet gyakorolni azt. A perbeli esetben az átjárási szolgáalom ilyen szempontok szerint megállapított terjedelme, mértéke, módja kell, hogy védelmet kapjon a birtokvédelmi szabályok által.

[24] Helytállóan fejtette ki a másodfokú bíróság azt is, hogy a felek az 1996. június 24-én kötött adásvételi szerződés 7. pontjában akként rögzítették a szolgáalom terjedelmét, hogy azt „gyalogos és gépjármű bejárési mértékben” határozták meg, annak pontos terjedelmét azonban az ingatlan-nyilvántartásban nem tüntették fel. A perben így a szerződésben írt, és az annak alapján kialakult joggyakorlási mód, mérték mint együttes feltétel alapulvételével kellett döntenie arról, hogy a felperest a gyalogosan és gépjárművel történő bejárási szolgálma gyakorlásában akadályozza-e az alperes vagy sem, és ennek megfelelően kellett megállapítani a szükséges jogkövetkezményeket.

[25] Az elsőfokú bíróság úgy ítélete meg, hogy sem a két ingatlan között épített kerítés, sem a kapuk nem zavarják az átjárási szolgálmat, figyelemmel arra, hogy a felperes mindkét kapuhoz rendelkezett kulccsal, és az alperest rendelkezési és vagyonvédelmi joga feljogosította arra, hogy kerítést, kaput emeljen.

[26] Ezzel ellentétben a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat eltérően értékelve azt állapította meg, hogy a kerítés, illetve kapuk elhelyezése a szolgáalom gyakorlása módjára, terjedelmére hátrányos változást, korlátozást eredményeztek. Tényként rögzítette, hogy míg korábban a „kék kapu” reggeltől estig nyitva volt és az áthaladást korlátozás nélkül biztosította a felperesnek, a kerítés, illetve a kapuk emelésével ez a helyzet a felperesre hátrányosan megváltozott. A másodfokú bíróság megállapítása szerint mindez a Ptk. 5:5. §-a, illetve 5:7. §-a alapján a kerítés és a kapuk elbontásra irányuló kereset megalapozottá tette.

[27] Megalapozottan sérelmezte az alperes felülvizsgálati kérelmében, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdését, mivel a másodfokú bíróság nem tett eleget kellő mértékben indokolási kötelezettségének, több bizonyítékot erre vonatkozó álláspontja kifejtése nélkül nem vett figyelembe és nem oldotta fel a keresetben és így az ítéletben is szereplő tények közötti ellentmondást.

[28] A bíróság ítélete jogi indokolásának a Pp. 346. § (5) bekezdése szerint tartalmaznia kell: az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését; a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett; a tények megállapításának egyéb követelményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talál bizonyítottnak; vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

[29] A bizonyítékok mérlegelése a bíróság törvényi kötelezettsége: a bíróságnak számba kell vennie és értékelni kell a bizonyítékokat, világosan kifejtve a Pp. 279. §-a szerinti mérlegelése során figyelembe vett szempontokat. A bizonyítékok szabad mérlegelése elvének legfőbb korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett (Kúria Pfv. 21347/2011/11.).

[30] Helytállóan állította az alperes, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adni. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon [7/2013. (III. 01.) AB határozat indokolás 34. pont].

[31] A mérlegelés annak a részletes kifejtését jelenti, hogy az egyes bizonyítékoknak milyen indokok miatt, milyen bizonyító erőt tulajdonított a bíróság, egyes bizonyítékokat miért nem fogadott el, és a tényállásban rögzített tényeket milyen bizonyítékok alapján állapította meg. A Kúria megítélése szerint a másodfokú bíróság e kötelezettségnek teljes mértékben nem tett eleget, amikor – egységesen – az ingatlanok telekhatárára emelt kapu, valamint kerítés és kapu elbontásáról rendelkezett a felperes útszolgalmi joga zavartalan gyakorlása biztosítására.

[32] Nem fejtette ki ítéletében azt, hogy miként változtak meg a körülmények az adásvételi szerződések megkötését követően, és ezek mennyiben befolyásolták a felperest megillető szolgalmat gyakorlását, és annak mértékét. Figyelmen kívül maradtak a következők. A szerződés megkötésekor a (...)gyár területén portaszolgálat működött, majd az megszűnt. Az ingatlanok telekhatárán álló utcafronti kaput az alperes több mint tíz évvel korábban létesítette és azt a felek közötti viszony megromlásáig napközben nyitva tartotta és csak este zárta be. A szolgalmi jog ily módon történő korlátozását a felperes hosszú időn át nem kifogásolta, ennek ellenére a keresetében nem a korábbi állapot helyreállítását és a kapu napközbeni folyamatos nyitva tartását kérte, hanem annak elbontására terjesztett elő kereseti kérelmet. Ennek a másodfokú bíróság úgy adott helyt, hogy döntésének nem adta e tényekre vonatkozó indokát.

[33] Az alperes azt állította, hogy a (...)14 és (...)13 helyrajzi számú ingatlanok telekhatárán létesített kerítés és kapu semmilyen birtokháborító magatartás megállapítására nem ad alapot, és az nincs összefüggésben azzal, hogy a (...)14/A helyrajzi szám alatt felvett ingatlan a felperes tudja-e garázként használni. A másodfokú bíróság ezeket az érveket nem vizsgálta meg és szintén a kapu elbontásáról döntött, ítélete azonban e döntése okait sem tartalmazza.

[34] A másodfokú bíróság nem adta a magyarázatát annak sem, hogy milyen bizonyítékokból jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek, illetve jogelődjeik között létrejött megállapodás célja a felperes ingatlanra garázként, illetve raktárként való használatának biztosítása volt, és e szerződéses céllal ellentétesen akadályozza az alperes a felperes ingatlanjának használatát.

[35] Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a másodfokú ítélet indokolása nem felel meg a Pp. 346. § (5) bekezdésében írt követelményeknek, ezért a Kúria a jogerős ítélet a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[36] A megismételt eljárás során a másodfokú bíróságnak állást kell foglalnia arról, hogy – figyelemmel a szolgálat alapításakor körülményekre, az adásvételi szerződések tartalmára, valamint az időközben bekövetkezett és a felek által elfogadott változásokra – miként gyakorolhatja a felperes a perrel érintett ingatlanrészen szolgalmi jogát. Számba kell venni mindazokat a tényeket, amelyek alapján megítélhető, hogy ehhez szükség van-e a kapuk, illetve a kerítés elbontására, vagy az biztosítható a korábbi állapotnak megfelelően a kapuk napközbeni nyitva tartása mellett is. Meg kell állapítani, hogy korlátozza-e a kerítés és a kapu a telekhatáron álló utcafronti kapu sorsától függetlenül a felperest szolgalmi joga gyakorlásában, s ha igen, ez alátámasztja-e azt az igényt, hogy a teljes kerítést és mindkét kaput köteles elbontani az alperes.

[37] A másodfokú bíróságnak a döntését a Pp. 346. § (5) bekezdésének megfelelően kellően meg kell indokolnia, s számot kell adnia arról, hogy mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket irányadónak tekintett.

[38] A Kúria a felülvizsgálati eljárás költségét a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt.

[39] A felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[40] A végzéssel szemben a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2023. december 6.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Tanczos Rita s.k. előadó bíró, Dr. Gyarmathy Judit s.k. bíró, Suba Ildikó s.k. bíró Dr. Varga Edit s.k. bíró

...